

SEN O VELKÉ LÁSCE

EVA PAŘÍKOVÁ

Eva Paříková

Sen o velké lásce

1. KAPITOLA

Vejdu do bytu, nakouknu do kuchyně, zda tam někdo není. Bytem zavoní vanilka, skořice, ale nikoho tu nevidím. Vůně se line z kuchyně, jdu nakouknout, co objevím. Narazím na jablečný závin, super, hned si kus ukrojím a zakousnu se do něj. Krásně se rozpadá, musel být vyndaný před několika minutami, je ještě vlažný. Máma musela před chvílí odejít, asi jsme se někde minuly.

Kouknu na hodiny. Táta bude ještě v práci a sourozenci? Ti si budou určitě někde venku užívat prázdnin a krásného počasí.

Oči mi sklouznou na plech se závinem, zamyslím se, ale nakonec neodolám a ukrojím si ještě kus. Měla bych zabrzdit, jinak se máma vrátí a plech bude prázdný.

S plnou pusou se vydám do pokoje, který mám společný s milovanou sestrou Andreou. Milovanou, jak kdy, spíš pubertální. I když ona by to o mně určitě řekla taky a ještě by dodala, se zamrzlou pubertou. A pak by ještě prohlásila, že je sice mladší, ale je rozumnější. Pff, to by od ní sedělo.

Otevřu dveře do pokoje a hned mě přes nos praští příšerný smrad. Pátrám od čeho to tu tak smrdí. Nemusím hledat dlouho, na stole se válí odličovací tampon nacucnutý odlakovačem. Drahá sestřička si odlakovávala nehty v pokoji. Můžu jí říkat stokrát, aby s tím nesmrděla v pokoji. Vedle tamponu se válí lak na nehty, který se nenamáhal ani zavřít. Super, tohle než vyvětrám... Já tu Andreu přiškrtím. Otevřu okno a nadechnu se čerstvého vzduchu.

Při pohledu z okna uvidím objímající se zamilovaný pár a vzpomenu si, co jsem měla v plánu.

Vyjdu z pokoje a zaklepu na sousední dveře, zda tam je brácha. Nikdo se neozývá. Nenápadně nakouknu do pokoje, abych se přesvědčila, že tam opravdu Sebastian není. Bezva. Vklouznu mu do pokoje a rozhlédnu se. Teda, měl by si tu uklidit, má tu pěkný bordel a mohl by si tu taky vyvětrat. Radši se zde nebudu zdržovat, aby se náhodou nevrátil a nenačapal mě u něj v pokoji. Vezmu si tedy jenom to, co potřebuji. Natáhnu se pro krabici, co má na skříni. Málem na mě spadne, je nějak moc těžká a na mě docela vysoko. Měla jsem si vzít židli, ale nemám čas se tu zdržovat. Krabici postavím na postel, která je hned vedle skříně. Na stůl to nemá cenu dávat, je zarovnaný vším možným. Otevřu zaprášenou krabici a moje oči se rozzáří. Vyndám šipky a terč. Snad to teď nebude potřebovat, těžko bych mu vysvětlovala, kde se jeho terč vzal u mě. A moc lhát neumím. V krabici je spousta krámů, měl by si to rozřídít. Zavřu ji. Tentokrát si raději přisunu židli ke skříni a krabici vrátím. Dám to do původního stavu. I když si myslím, že v tomhle chaosu by stejně nepostřehl, že je krabice jinak. Ale aspoň pro můj pocit, že jsem to vrátila na původní místo. Čapnu terč se šipkami a vykradu se z pokoje. Když už vycházím z pokoje, zaslechnu zašramotit klíče v zámku. Sakra, doufám, že to není brácha. Rychle za sebou zavřu dveře a cpu se do našeho pokoje. Ve dveřích zahlédnu máminu hlavu.

„Ahoj Verčo,“ pozdraví, když mě uvidí mezi dveřmi.

Skoro jsem to stihla, zahodím terč za sebe, aby ho neviděla, a zavřu dveře. Máma mezitím zašla do kuchyně, tak se vydám za ní.

„Koukám, že tu byla nějaká myška, neviděla jsi ji?“ zeptá se mě, když se objevím ve dveřích.

„Jaká myška?“ Vykulím na ni oči.

„Podívej se.“ Ukáže na jablečný štrúdl.

„Jo ahá.“ Už vím, co tím myslela. „No jedna tu asi byla.“
Uchichtnu se. „Vadí to hodně? Krásně to tu vonělo.“

„Nevadí, když jsi ho nesnědla celý sama.“

„No, původně jsem chtěla, když je tak výbornej, křupavej, čerstvej. Mňam, mňam.“ Zamlaskám nahlas.

„Moc na něj nekoukej, až přijdou ostatní. Mimochodem, jak bylo poslední den v práci?“

„Dobry.“

„To je vše, co mi k tomu řekneš?“

„A co konkrétně chceš slyšet?“

„No, jak se ti dařilo a tak.“

„Dařilo se dobře, strašně rychle to dneska uteklo. Paní Macháčková říkala, že jim tam budu chybět.“

Musím říct, že jsem si to užila. Celý měsíc jsem byla na brigádě v knihkupectví. S kolegyněmi jsme si rozuměly, i když byly o dost starší. Jedné bylo padesát a druhá byla před důchodem, i tak jsem se skvěle bavila.

„Už seš sbalená?“ vytrhne mě z přemýšlení mamka.

„Ne, to počká.“

„Jaký počká. Zítra už jedeš.“

„Neboj, to vím. Neříkáš mi nic novýho.“

„Ale nějak se na to netváříš. Tobě už se tam nechce? Vždycky ses těšila na prázdniny u babičky a dědy.“

„To jo, těším se, jen nevím, s kým se tam budu bavit.“

„Máš tam přece Sabinu, Lukáše a Tomáše.“

Hm. Lukáš a Tomáš, to jsou pubertální desetiletí kluci, a Sabina? S tou jsem si občas i rozuměla. Jenže se vidíme tak dva-

krát do roka a každá jsme jiná. Ona je krásná, milá, vtipná, má spoustu přátel, a já? Obyčejná holka z velkoměsta.

„Jdu se sbalit,“ pronesu a odejdu do pokoje.

Málem jsem stoupla na terč. Sakra, na tebe jsem zapomněla, seberu ho ze země. Sundám obraz, který mi visí nad postelí, a pověším tam terč. Sáhnu pod polštář a vyndám knížku, jako záložku tam mám fotku Davida. Vyplážnu na něj jazyk. Do knížky dám jinou záložku a vrátím ji pod polštář. Fotku přidělám na terč, vezmu si šipky do ruky a stoupnu si o kus dál. Tak se milý Davidku moc nesměj. Vezmu šipku do ruky a hodím. Spadne vedle, povzdychnu si. Vezmu druhou a hodím. Šipka se zaboří do fotky, super. Sice jsem se trefila jenom do vlasů, ale dobrý. Šipky mi nikdy moc nešly, přemyslím, jak mi to tenkrát radila Zuzka. Už vím, mám se naštvat. Tak to zkusím.

„Hajzl jeden!“ Trefa, šipka se zabodla do jeho oka.

„Děvkař!“ ulevím si. Zásah do nosu. To je úplně jednoduchý. Teď zkusím pusu. Hm, tak krásně líbal. Zavřu oči a hodím. Když je otevřu, šipka je přesně na jeho rtech. Připadám si jako profesionální hráč šipek. Ještě párkrát si hodím a vždy se trefím do obličeje. Fotku sundám a rozstříhám ji na malé kousky. David byl má velká první láska. Chodili jsme spolu měsíc. I když, kdoví zda to byla velká láska. Spíš jen z mé strany, pro něho jsem byla jen další do jeho sbírky. Chtěl mě jenom do postele, pak by mě stejně odkopl. Takhle to dělal i dřív. Prý ho nemiluju, jinak bych se s ním vyspala. A že si teda najde jinou. Pche, akorát si udělá čárku, že nějakou přefikl. Je tím po škole proslulý, jenže já tomu nevěřila a nechala jsem se unést jeho milými slovy. Myslela jsem si, že se kvůli mně změní. Rozstříhanou fotku smetu ze stolu do koše. Konec. Je to jen libovej frajírek, ale krásnej. Vzduchnu.

Sundám terč ze zdi a přemýšlím, kdy ho bráchovi vrátím. Mamka je doma, takže to nehrozí, ještě by se vyptávala, na co jsem ho potřebovala. No nic, tak ho prozatím schovám. Oči mi padnou na postel. No jasně! Dám ho za postel. To bych měla, a co teď? Uklidit tu ten bordel, nebo se sbalit? Volím variantu druhou, uklízet se mi tu moc nechce a navíc je to z větší části bordel ségry. Vytáhnu cestovku, otevřu skříň a zamyslím se. Z přemýšlení mě vytrhne lehké zaklepání. Dveře se otevrou a mamka nakoukne do pokoje.

„Balíš se?“ prohodí, když uvidí cestovku.

„Snažím se.“

„Můžeš prosím na chvilku do kuchyně? Potřebuji skočit pro kvasnice do obchodu a sporák se mi nechce vypínat, že bys mi to pohlídala, než se vrátím.“

„Jo, pohlídám.“

„Dík, hned jsem zpět,“ zavře dveře a odejde. Vydám se za ní, ale je rychlejší, už ji nestihnu.

Super, zaběhnu do pokoje, čapnu terč a vplížím se k Sebastiánovi. Vrátil ho tam, kam patří. Když už se chystám vyjít z pokoje, bytem se ozve domovní zvonek. Hrkne ve mně, splašeně vyběhnu. Zvonek se ozve znovu. No no, snad nehoří. Už se blížím ke dveřím, když za dveřmi zaslechnu tátu, jak se s někým baví. Otevřu je a opravdu za dveřmi stojí táta a nějaký mladý kluk.

„Ahoj Verunko, představ si, já myslel, že jde za tebou.“ Obejme kluka kolem ramen a já zrudnu. „A on prý ne, že jde za Sebastiánem. Je doma?“

„Ne, není,“ odpovím mu a otvírám dveře, aby mohl projít.

„Jdeš dál?“ zeptá se ho.

„Ne, děkuji, já mu zkusím zavolat,“ odpoví rozpačitě. Myslím, že ho tátovy řeči rozhodily. Prohlídne si mě a rozloučí se. Zambouchnu dveře, pryč za mnou. To určitě, tatínku. Takový pěkný kluk je určitě zadaný, a pokud ne, tak mě by stejně nechtěl.

„Tady to voní, copak se tu vaří dobrého?“ pronese táta z kuchyně.

A do háje, já to měla hlídat, mamka mě zabije. Hrnu se ke sporáku a odháním tátu, který se snaží z hrnce vylovit kus masa. Povede se mu to a uhne mi. Naštěstí se omáčka nepřipálila, to bych neokecala. Máma sporák naštěstí stáhla na minimum.

Ani se nenadějeme, už slyšíme hlasy. Nakouknu do předsíně a tam se baví mamka s Andreou.

„Andy, měla bys uklidit v pokoji,“ přivítám ji.

„To se nezblázní.“ Mávne rukou.

„Ahoj!“ zavolá na ní taťka, když vidí, že se chystá k odchodu do pokoje.

„Čau,“ pronese na půl pusy.

„No proto, už jsem myslel, že neumíš zdravit.“

„Puberta,“ prohodím na její adresu.

„Jo, byl tu nějaký mladý kluk. Myslel jsem, že jde za Verunkou,“ řekne táta.

„A nešel?“ zeptá se ho mamka.

„Ne, sháněl Sebastiána. Ale byl docela sympatický, vid', Verčo?“

„Já nevím, viděla jsem ho chvíli.“

„A byl pěkný?“ zeptá se mamka.

„Hm.“ Pěkný? Slabý slovo maminko, byl krásný. Kaštanové vlasy se mu lehce vlnily, jeho oči byly modré jako nebe, pleť krásně snědá. Tílko měl obtažené a pod ním se skrývalo vypracované tělo. Ach. Povzdychnu si.

„Hm? To je co za odpověď?“ vrátí mě do reality mamka.

„Hm, jako že ušel,“ poradím jí.

„Aha,“ odpoví a pokračuje: „Co k tý omáčce chcete uvařit?“

Co mamka říká nevím, nevnímám ji, myslím na hezouna.

„Neusnula jsi u toho sporáku?“

„Kdo, co?“ proberu se ze zasnění.

„Ta holka je snad zamilovaná,“ prohlásí mamka.

„Nejsem, proč?“

„Když na tebe koukám, tak jsi myšlenkami jinde. Běž do pokoje, tady tě teď nepotřebujeme.“

Přestanu míchat omáčku a odejdu za ségrou do pokoje.

Andy leží na posteli a listuje si v časopise. Všude okolo stejný bordel.

„Uklízet nebudeš?“

Odtrhne hlavu od časopisu, aby se na mě podívala. Rozhlídne se po pokoji a očima se vrátí k rozečtenému článku.

„Zatím ne, to počká,“ odpoví mi.

To počká. Tss, co si jako myslí, že to uklidím? Já to teda uklízet nebudu, ani mě nehne. Stejně to je hlavně její bordel. Lehnu si na postel. Relaxuji a koukám do stropu. Měla bych se sbalit, ale teď ještě ne, to počká. Vrátím se myšlenkami k hezounovi s modrýma očima. Brácha má pěkného kamaráda. Jak to, že jsem ho tu nikdy neviděla? Jiní kamarádi sem chodí, znám je od vidění, ale tohoto vůbec.

2. KAPITOLA

Vylezu ze šaliny celá rozlámaná, konečně stojím nohama na pevné zemi. Pan řidič jel jako o závod, asi si myslel, že jede rally. Držela jsem se pevně za tyč, abych nespadla, nohama jsem pevně svírala cestovku a těšila se, až vystoupím. Sednout se mi nepodařilo, takže jsem celou dobu musela stát. V tuto dobu jelo zrovna nejvíc lidí, takže jsem byla ráda, že jsem si mohla aspoň stoupnout. A to jsem si myslela, že šalina jede pomaleji. Omyl, pan řidič předvedl, že i šalina může spěchat. Aspoň, že to na zastávce stihl ubrzdít a cestující to přežili bez újmy na zdraví.

Vyjdu po schodech do nádražní haly, zastavím se před tabulí ukazující odjezdy vlaků. Najdu ten svůj, abych zjistila, zda nemá zpoždění a z kterého nástupiště jede.

Propletu se hloučkem lidí a vydám se na nástupiště.

Vlak už je připravený, stačí jen nastoupit. Nakukuji do vagónu, všude je dost lidí. Když už jsem rozhodnuta, že zalezu do vlaku, zjistím, že je vagón z velké části obsazen táborem. Tak to ne, dělali by kravál a já chci klid. Stačí, že teď budu trávit čas se dvěma malými pubertáky. Takže další vagón, ale dál nejdu. Cestovka už je pěkně těžká, ráda bych si konečně sedla. Vlezu do toho dalšího a najdu volné místo. Uvelebím se k oknu a sleduji lidi na nástupišti. Najednou se pod okny objeví mladý kluk. Na očích má tmavé brýle, světlehnědé vlasy má na krátko střižené, vepředu má delší patku. Na sobě má bílé tričko, které zvýrazňuje jeho propra-

cované opálené tělo. Riflové kraťasy ke kolenům drží pásek, batoh má přes jedno rameno. Zastaví se u dveří, vejde do stejného vagonu a vydá se mým směrem. Uhnu pohledem, aby neviděl, že na něj civím. Radši si otevřu knížku a dělám, že si čtu. Po očku kluka sleduji. Zastaví se kousek ode mě a sedne si na sedačku přes uličku, obličejem ke mně. Nenápadně po něm pokukuji, brýle už si sundal a ukázal tím svoje krásné tmavé oči. Přistihne mě, že na něj koukám. Ucuknu pohledem a dělám, že je kniha velmi zajímavá. Měla bych raději otočit list, aby to nevypadlo nápadně. Vlak se rozjede a já knihu odložím a raději koukám na ubíhající cestu. Přece jen je to lepší než koukat do knížky, číst nemá cenu, nemohla bych se soustředit. Nenápadně mrknu na kluka, kdoví kam jede. Určitě ne do takového zapadákova jako já. Nic proti dědině, vše má své pro i proti, ale na Brno jsem zvyklá. I když pár věcí mi v Brně vadí, ale to je minimum. Jsem městský typ. Bydlíme v paneláku, známe maximálně lidi na patře a to ještě spíš podle jména. A lidi, co bydlí v patrech nad námi nebo pod námi, už neznáme. Je to takové klidné. Na vesnici se znají všichni, každý ví o každém skoro všechno. A pak tam mají takové místní drbny, těm jen tak něco neunikne.

Cesta utíká rychle, za chvíli budu vystupovat. Kluk stále sedí na stejném místě, všimne si, že na něj opět koukám. Zrudnu. Usměje se na mě svým krásným sněhobílým úsměvem.

Vlak vjíždí do stanice, vezmu si cestovku a vydám se ke dveřím.

Když procházím kolem kluka, usměji se na něj a on mi úsměv opětuje.

Z nádraží se vydám na autobusovou zastávku. Sednu na lavičku, cestovku hodím vedle sebe a zamyslím se.